

KOTOA JA KAUKAA

Matti Hokkanen in memoriam

TEKSTI JA KUVA: MARITA LEHTO

Isäni syntyi nuorimpana neljästä lapsesta Elsa ja Urpo Hokkasen perheeseen 19. helmikuuta 1933. Elsa-mummoni sanoi joskus, että oli niin köyhää, ettei ollut varaa antaa nuorimmalle kuin yksi nimi, Matti. Mummoni oli harras luterilainen ja toimi pyhäkoulunopettajana melkein koko elämänsä. Lapset saivat uskonnollisen kasvatuksen kotonaan ja mummoni rukoili nuorimmaisestaan pappia. Isäni kävi alakoulunsa sota-aikaan ja pääsi oppikouluun stipendin turvin. Sitten oli kuitenkin mieltävä mistä pääsisi nopeimmin leivän syrjään kiinni. Ei tullut pojasta pappia, vaan hän lähti kauppaopistoon, jossa hän 17-vuotiaana tutustui tulevaan vaimoonsa.

Isällä oli taustansa vuoksi myönteinen suhtautuminen uskontoon, ja kun Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen kirkon edustajat vuonna 1959 soittivat heidän ovikelloaan, hän oli innokas kuulemaan, mitä heillä oli sanottavana. Mummoni huolestui, kun sai kuulla isäni olevan tekemisissä tämän kirkon kanssa, mutta isä puolusti kirkkoa, vaikka ei vielä ollut edes ajatellut liittymistä siihen. Hän sanoi erityisesti pappeuden valtuuden palauttamisen tuntuneen luonnolliselta ja välttämättömältä. Hän kertoi toiseksi viimeisissä julkisissa puheissaan:

Matti Hokkanen

s. 19.02.1933

k. 26.12.1995

*”Perheeni mulle rakas on,
ilo suurin päällä maan.
Toivon, ett’ koko ikuisuuden
kanssaan olla saan.”*

Ruth M. Gardner

”Jokainen joutuu käymään läpi saman menetelmän – jos hän haluaa saada tietää totuuden. Ensinnäkin on vilpittömän kysymys rukouksen kautta, sitten tulee vastaus ilmoituksena ja ilmoituksen antajana on Pyhä Henki. Kohdallani se alkoi Rajakadun asunnon kylpyhuoneesta.” Tämä vastaus johti siihen, että hänet kastettiin 4.5.1959. Seuraavana päivänä hänen isänsä kuoli. Parin viikon kuluttua isäni kirkkoon liittymisen selvisi mummulle. Lähetysaarnajat menivät sattumalta käymään hänen luonaan ja näkivät isän kuvan kirjahyllyssä: ”Tuo mies on seurakuntamme jäsen!” Mummoni sanoi, ettei edes hänen miehensä kuolema ollut koskenut häneen niin kovasti kuin tieto poikansa liittymisestä tähän kirkkoon. Tämä oli vaikea koettelemus isälle, joka rakasti äitiään, eikä olisi halunnut lisätä hänen murhettaan. Hän pitää tätä vaikeimpana koettelemuksenaan, vaikka se ei saanut häntä epäilemään, etteikö hän tehnyt oikein kirkkoon liittyessään.

Isän palvelustyö Herransa ja lähimmäistensä palveluksessa oli vaiherikas ja antoisa. Vuodesta 1960 vuoteen 1974 hän toimi Jyväskylän piirissä veli Aallon, Silvennoisen ja Hiltusen neuvonantajana ja piirin johtajana vuosina 1974–1976. Samanaikaisesti vuodesta 1962 alkaen veli Allosen

neuvonantajana seurakunnassa ja Jyväskylän seurakunnan johtajana vuosina 1966–1970. Tähän aikaan sisältyi myös vuonna 1965 valmistuneen kappelin rakentaminen. Vuodesta 1962 alkaen, suurimman osan elämästään, isä oli työssä Keski-Suomen Raudassa, jossa hän oli pidetty johtaja, jolle ihmiset tulivat kertomaan ongelmistaan.

Vuonna 1962 kävimme Sveitsin temppelessä ensimmäisen kerran. Tästä alkoi se rakkaus, jota hän tunsi Herran temppeleitä kohtaan ja kaipuu mennä sinne yhä uudestaan, aluksi junalla, myöhemmin bussilla ja joskus lentokoneella. Kaksoiset Minna ja Petri syntyivät vuonna 1963 ja 4-vuotiaasta alkaen hekin olivat aina matkalla mukana. Vuodet olivat lisää ymmärrystä ja lisää vastuuta. Vuodet 1976–1983 hän sai palvella lähetyshallituksessa veli Mahoneyn, Parkerin ja Isaacsonin kanssa. Kirjeessään heille viime vuonna hän sanoo saa-

neensa heiltä erityisen paljon opetusta ja muisti heitä suurella rakkaudella ja lämmöllä.

Vaativin hänen palvelutehtävistään oli Tampereen vaarnan patriarkan tehtävä, johon hänet asetti apostoli Maxwell vuonna 1983. Hän painiskeli muutaman kuukauden vetäytyen yksinäisyyteen puhumaan Herran kanssa ja tutkimaan kirjoituksia ennen tehtävän aloittamista. Se varmuus ja tieto, joka johti tähän pisteeseen (lainaus muistiinpanoista) ”alkoi Rajakadun asunnon kylpyhuoneesta, vahvistui yksinäisistä tilaisuuksista marjamatkoilla metsässä, Vapahtajan kasvoista Asemakadun kodissa, monien seurakunnan jäsenten kanssa koetuista yhteisistä temppeleimatkoista ja -kokemuksista ja pappeuden siunausten käyttämisestä”. Patriarkan tehtävästään hän kirjoittaa entisille lähetysjohtajille: ”Kun sitten sain kutsun Tampereen vaarnan patriarkaksi, tuntui minusta, kuin olisin ollut Herran

erityisessä mielisuosiossa ja enkä vielääkään tajua miksi. Herran täytyy antaa niin paljon anteeksi. Kunnioitan patriarkan kutsumusta ja pidän sitä suurimpana minun kohdalleni milloinkaan tulevasta kutsumuksista. Olen saanut antaa noin 400 siunausta, mikä merkitsee minulle 400 erityistä tilaisuutta saada olla kokonaan Herran hengen johdattamana ja välikappaleena Hänen kädessään. Kaikki hienoja kokemuksia nähdä kuinka yksi ja sama pelastussuunnitelma kohottaa ja korottaa niin erilaisia ihmisiä. Kaikki Jumalan rakastamia.”

Apostoli Maxwell asetti isäni Tukholman temppelein sinetöijäksi vuonna 1986. Isä ja äiti opettivat meitä vanhemmiten yhä korostuneemmin rakastamaan temppeleitä. Isän jokaisessa rukouksessa olivat sanat: ”Kiitos temppelein siunauksista, liitoista ja lupauksista.” Hänen elämänsä tärkein tehtävä oli opettaa lähimpiä perheen-

jäseniään ymmärtämään ja näkemään evankeliumin valo ja tuoda sen ymmärrystä heidän elämäänsä. Hän korosti voimakkaasti perheen ja yhdessä tekemisen tärkeyttä. Perhe oli hänelle kaikki kaikessa. Meillä on rakkaana tämä perintö, jonka hän halusi meidän pitävän tärkeimpänä: rakkaus Herran temppeleihin.

Vuonna 1987 syöpä havaittiin ja leikattiin ensimmäisen kerran. Raskaat hoidot, uudet leikkaukset ja voimakas lääkitys heikensivät häntä niin, että hän tunsi kuten Paavali (2. Kor. 5) huoaten ikävöiden mieluummin muuttaa pois maailmista ruumiista ja pukeutua taivaalliseen. Hän lähti sionsen mukaan ”parempiin hommiin” hääpäivänään 26. joulukuuta 1995.

Hän sanoi kerran: ”Äiti rukoili, että minusta tulisi pappi, enkä tiedä ymmärtääkö hän, kuinka hyvin hänen rukouksensa kuultiin.”